

Риболовният кораб, който влачеше аламан, влезе от морето в устието на реката и продължи с пълен напред. Той отмина бараките и колибите на дребните рибари, прекоси тръстикова савана, зави и угаси мотора пред дървения кей. Екипажът го привърза с две въжета, прикрепил към свободния му борд аламана и слезе на брега. До нея имаше чешма и пейка. Няколко души събраха дърва за огън. Щом узря първата жар, рибарите подредиха скарничките и нахвърляха върху тях скумрии. Нахраниха се тихо, бяха премазани от умора, след туй капитанът изми ръцете си, напи се с вода и каза:

– Сега накъде?

– Оттук – рече машинистът. – Петнайсет минути път.

Двама останаха да спят на кораба. Другите се провряха между дърветата и хваната пътеката през пясъците. Наредени в колона, те бавно прекосиха равното, а след туй започнаха да се изкачват през голямата дюна. Нейното огромно плато бе кораво, обрасло с дъбове, храсти и висока, суха трева. По това време, през декември, тревата се чупеше като клечки. Нощта вече заливаше хълмовете и пясъците. Между бреговете бавно тъмнееше гланцът на реката. Рибарите се движеха трудно. Някои изоставаха, влачеха се, щеше им се да си легнат в треволяка, но знаеха, че скоро ще получат меки легла, и продължаваха да вярват.

От върха се откри панорамата на изток. Зад постройките и светлините на малкия курортен комплекс лежеше скръбното сияние на морето, в което нереално се връзваха буруните и островчетата. Светлините на ресторанта, модерните архитектурни форми на мотела и загадъчната музика придаваха на мястото вид на оазис. Колоната забави движението си, сякаш се поколеба. Тогава машинистът излезе напред и поведе хората надолу. Започна последното спущане. Сега рибарите вървяха по добре очертана пътека. Залая ги куче, но това не ги смути. Песът пазач бе тръгнал с тях да разсее скуката си – минаваше от двете им страни и лаеше, но отдалеч, тъй като мъжете бяха страшни с брадясалите си лица и със силата си. Най-после обущата им стъпиха на асфалт. Вдясно се занареждаха тераските на мотела, никакъв прозорец не светеше, от сградата лъхаше негостоприемство.

– Тук ли трябва да спим? – запита плахо някой.

– Тук – отвърна машинистът.

– Че то няма хора.

– Ще видим в ресторанта.

– С кой акъл тръгнахме?... Сега ако трябва да се връщаме?

– Хайде! – настоя машинистът.

В гласа му вече не се чувствуваше увереност. Асфалтовото каре през заслоните за автомобили изведнъж се отесни и се превърна в алея. Музиката загърмя. Лампите около ресторанта светнаха ярко. Самият ресторант излъчваше достатъчно светлина и мракът около групата се сгъсти. Хората се движеха по-трудно, нищо не виждаха освен светлините и това сякаш се оказа като голямо препятствие пред крайната цел. Най-после групата влезе в осветеното пространство. Машинистът я поведе по някакви каменни стъпала. След това вниманието на рибарите бе грабнато от музикбокса. Той просто тресеше нощта. В празния ресторант танцуваха две двойки, пристигнали от града с коли. Отвън всичко се виждаше добре – и музикбоксът, и танцуващите, и белите маншети на ризите... Тези бели маншети и блестящите яки на ризите най-много учудиха рибарите. Техните дрехи воняха, бяха мокри.

– Ти влез – предложи някой, – ние ще те чакаме.

– Защо? – учуди се машинистът. – Ще влезем всички.

– Не, ние ще чакаме тук.

– Вътре няма мечки!...

– Виж ни какви сме.

– Идваме от работа и искаме да спим една нощ като хората... Хайде!

Той пристъпи към входа. Капитанът оправи кепето си и тръгна след него. Това бе достатъчно. Останалите ги последваха. Всички се наредиха пред тезгяха. Някой седна на стола, облегна се на масата и заспа.

Управителят беше възпъльничък, с бяла коса, облечен в служебен тъмен костюм.

– Добре дошли! – каза весело той. – Седнете!

– Ние сме яли – рече машинистът. – Искаме да преспим.

– Няма ли да пийнете?

– Две денонощия не сме мигнали... Ако няма легла, можем и по двама.

– Имаме. Колко сте?

– Дванайсет.

– Ще ви настаним.

– Значи, има?

Сега машинистът разговаряше по-уверено и поглеждаше многозначително другарите си.

– Готови сме! – обади се някой.

– Веднага ще пратя човек – каза управителят. – Стайте и баните са на ваше разположение. Чувствайте се господари на мотела.

– И колко ще струва на човек?

– Лев и двайсет.

– Добре.

– Пари имаме!

Останалите потвърдиха това с кимане и се хванаха за джобовете. Тези, които се успокоиха най-бързо, запалиха цигари и започнаха да поглеждат към шампанското на масата. Двама от влюбените бяха седнали. Другите продължаваха да танцуват. Ниският танцуващ мъж имаше дебели бузи и навираше чипия си нос в ухото на момичето. Някои от рибарите предпочитаха да гледат точно там, където носят допираше ухото. После танцуващите се извъртяха така, че момичето показва най-издутата дясна част на бузата си.

Управителят се усмихна и им смигна. Машинистът му отвърна със същото и пожела спането да се уреди по-бързо.

– Ей сега ще донеса адресните карти.

– Какво?

– Трябва да попълните карти.

– Не може ли без писане?... Уморени сме.

– Ще платим повече, само да не пишем сега – допълни някой.

Управителят се усмихна за втори път, изглежда, беше добър управител и човек.

– Дайте паспортите!

Ръцете пребъркаха джобовете. На тезгяха се стовариха куп смачкани паспорти. Една от снимките се изтърси на пода. Притежателят ѝ я вдигна и започна да я бърше с длан.

– Какъв съм бил – забеляза полуусмихнат той, – а какъв съм сега.

Колегите му се съгласиха с него, но нямаха право. Сигурно не разбираха от тия работи. Сега човекът изглеждаше по-красив.

Разплатиха се и тръгнаха подир камериерката. Тя ги поведе обратно към празния мотел. Отвори им шест стаи, запали последователно лампите, посочи на всички душопетте. Обърна им внимание, че хавлиите и сапуните са на тяхно разположение, но

клиентите повтаряха, че са уморени и искат само да спят. Когато жената си отиде, всички се напиха с вода и десетимата се натръшкаха в леглата.

Машинистът и капитанът бяха настанени в една и съща стая.

– Ти ще се изкъпеш пръв! – настоя машинистът. – Всеки културен човек, преди да легне, се къпе.

– Губим време – протестира капитанът, но все пак се вмъкна в банята.

После машинистът напразно го чака да се появи. Като почака още малко, той отвори вратата. Капитанът спеше гол върху мозайката. Душът струеше върху него. Машинистът затвори крана и го пренесе в леглото му. Зави го и тръгна към банята, но изведнъж се отказа и на свой ред падна в леглото си. Мотелът затрепера като при земетресение. Господарите спяха.